

Tords galna golfminnen...

Frugan ringde polisen.

När jag kom hem på morgonkvisten som nytaggad golfare ringde hustru Birgitta polisen. Det låter dramatiskt och det var just vad det var.

Året är 1972. Jag hade blivit utskickad av sportchefen på Arbetarbladet för att bevaka X 72-Cup på Gävle golfbana. En inbjudningstävling med bl a legendaren Sven Tumba.

På hål 11 gör han hole-in-one till publikens jubel. Han kryper de sista metrarna fram mot hål och jag plåtar tacksamt. Utöver Arbetarbladet hamnar bilderna i Expressen som betalar dubbelt så mycket mot vad jag tänkt begära.

Tumba vänder sig mot den stora publiken och utbrister: "Kom till mitt golftält i Stockholm och säg "jag såg" så bjuder jag på champagne.

Tumbas praktslag väckte mitt intresse för golf. Jag hade avverkat många sporter så varför inte långgolf vid 29 års ålder.

Någon dag senare påbörjades golfkarriären. Jag hade varit på fest med bowlarkompisar. Vi tog oss till och från festen med motorbåt. När vi i soluppgången återvänt till hemmahamnen, en stor sjötomt på norrlandet vid infarten till Gävle hamn, såg jag den: Båtägarens Golfbag!

Jag ville provslå. Han gav mig en järnfemma och jag drog till ut mot viken. Det dröjde innan plasket.

"Det var långt", sa båtägaren och antydde att jag kunde ha träffat grannens segelbåt som låg ankrad en bra bit ut. Jag kände mig plötsligt som Tumba och ville låna en klubba med mig hem.

Jag fick en järnnia och en Gapo-boll.

Halv fem på morgonen kliver jag ur taxin vid vår villa i Järvsta i utkanten av Gävle. Hustrun och barnen sover. Att gå och lägga sig utan ett provslag är otänkbart. Jag bestämmer mig för att slå bollen från en gräsmatta till en annan. Jag har huset på min högra sida. Den utbyggda entrén med de gula flaskbottenliknande glasrutorna ligger väl skyddad runt hörnet från min utslagsplats. Jag lyfter klubban och slår till! Kraschen kommer i samma ögonblick. Bollen hade rundat hörnet på huset och farit in genom entrerutan. Att det till synes omöjliga slaget kallas socket på fackspråk visste jag inte då. När jag hämtat mig och mumlande öppnar ytterdörren hör jag hustruns skrärade röst från övervåningen:

- Vänta ett tag. Det kanske inte är inbrott. Jag tyckte jag hörde min mans röst...

Illustration: Anders Svernsjö/Svensk golf